

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

5 דצמבר 2011

ת"א 44293-02-10 מזור נ' גלזר

בפני השופטת חנה ינון, שופטת בכירה

התובע עו"ד רונן מזור

ע"י ב"כ עו"ד עידן מרום

נגד

ארנון גלזר

הנתבע

ע"י ב"כ עו"ד אבי ענתבי

פסק דין

1. זוהי תובענה על סך של 100,000 ₪ שעניינה דרישה לתשלום פיצוי בגין טענה להוצאת לשון הרע שמקורה במכתבים אותם שלח הנתבע ללשכת עורכי הדין בעניינו של התובע.

רקע עובדתי

2. התובע הינו עורך דין במקצועו החל משנת 2003.
3. בשנת 2008 סיפק התובע שירותים משפטיים שונים לחברת "אינטר שירותים בע"מ", אשר ביקשה ממנו כי יפעל לגביית המחאה שנמשכה על ידי הנתבע וחוללה לאחר שהוצגה לפירעון.
4. במסגרת תפקידו, שלח התובע לנתבע מכתב התראה בטרם נקיטת הליכים, אשר במסגרתו פורטו פרטי ההמחאה והנתבע נדרש לפרוע את סכומה. בשל טעות סופר, צוין במכתב מועד פירעון שגוי. משנמנע הנתבע לפרוע את ההמחאה, הגיש התובע את ההמחאה לביצוע בלשכת ההוצאה לפועל.

5. הנתבע בתגובה שלח מכתב תלונה לועדת האתיקה של ועד מחוז תל אביב והמרכז בה השתלח הוא בתובע וטען הוא טענות שקריות שמטרתן לפגוע בשמו הטוב. התלונה, בסופו של דבר, נגנזה.
6. לטענת התובע, בחודש מאי 2008 הגיש את מועמדותו לכהונת רשם בבית משפט השלום, וזומן לראיון בפני הועדה לאיתור רשמים.
7. לתדהמתו, גילה כי על שולחן הבוחנים מונחים העתקים ממכתביו של הנתבע, והבוחנים החלו שואלים אותו אודות ההאשמות שהוטחו נגדו, והוא מצא עצמו מתגונן בפני הועדה במקום להציג את כישוריו. הועדה החליטה שלא להמליץ על מועמדותו לתפקיד רשם.
8. לטענת התובע, מכתבי הנתבע מהווים פרסום דברי לשון הרע כנגדו בפני הבריות בכלל ובפני חברי הועדה לאיתור רשמים בפרט. הנתבע גרס לחיסול אפשרותו של התובע להתקבל לכהונת רשם.
9. מנגד, גורס הנתבע כי פנה במכתבו ללשכת עורכי הדין, שהינה הגוף המוסמך לטפל בתלונות כנגד עורכי הדין. כמו כן, לדבריו, הדברים נכתבו משום שסבר כי מישהו עושה שימוש בשמו של התובע על מנת לבצע מעשה רמייה.

ראיות הצדדים

ראיות התובע

10. **התובע העיד בתצהירו ת/1** כי סיפק במועדים הרלוונטים לתביעה שירותים מקצועיים שונים לחברת "אינטר שירותים בע"מ". במהלך שנת 2008 פנה אליו נציג החברה וביקש ממנו כי יפעל לגביית המחאה אשר נמשכה על ידי הנתבע וחוללה לאחר שהוצגה לפירעון.
11. ביום 3.8.08 שלח הוא לנתבע מכתב התראה בטרם נקיטת הליכים משפטיים כנגדו, במסגרתו פורטו פרטי ההמחאה, והנתבע נתבקש לפורעה. בשל טעות סופר נכתב במכתב כי מועד פירעונה של ההמחאה הינו 8.8.07 במקום 25.1.08, כפי שנכתב על גבי ההמחאה עצמה.

12. ימים ספורים לאחר מכן, פנה אליו הנתבע בשיחת טלפון במהלכה הלין על נסיבות מסירת ההמחאה, ועל כך שלא קיבל תמורה ראויה בגינה. בתגובה, השיב לו כי יש באפשרותו להתנגד לביצועה, באם יחפוץ בכך.

13. משנמנע הנתבע לפרוע את סכום ההמחאה, הגיש הוא ביום 16.9.08 את ההמחאה לביצוע בלשכת ההוצאה לפועל בעיר תל אביב, על פי הנחיית לקוחו.

14. כעבור מספר ימים, ביום 7.9.08, קיבל הוא לידי מכתב מיו"ר ועדת האתיקה של ועד מחוז תל אביב, עו"ד אפרים נווה, במסגרתו התבקש הוא להגיב למכתב אותו שלח הנתבע ללשכת עורכי הדין ביום 20.8.08, שכותרתו הינה "דיווח אודות 'התנהגות תמוהה' וחשודה של עו"ד רונן מזור".

(ראה : נספחים ג' ו-ד' לת/1).

15. ואלו הדברים אותם כתב הנתבע בגוף מכתבו דלעיל :

" מתחזה "

" לא מקצועי "

" מתקרא להיות עורך דין "

" שותף לעבריינים "

" העו"ד הנ"ל עוסק כאן בסחיטת כספים והונאה עם נוכלים – על גבול החוק "

16. לדבריו, מדובר בהשתלחויות בוטות ומשולחות כל רסן, ובטענות פוגעניות ושקריות שעניינן פגיעה זדונית בשמו הטוב ובמוניטין המקצועי שלו.

17. בנוסף, ציין הנתבע במכתבו כי שנה קודם לכן בוצעה כנגדו הונאה על ידי נוכלים להם מסר מספר המחאות, בהם היתה כלולה, ככל הנראה, ההמחאה נשוא התביעה, וכי הגיש נגדם תלונה למשטרת ישראל אשר מתבררת באגף ההונאה.

18. בתגובתו למכתבו של יו"ר ועדת האתיקה, ציין הוא כי נבצר ממנו להבין כיצד ומדוע הנטען במכתבו של הנתבע, אף באם היה נכון, עולה כדי הפרה

של חובה אתית כלשהי, וביקש כי יובהר בפניו לאילו מסקנות מטענותיו של הנתבע עליו להתייחס.

19. ביום 12.11.08 נשלח אליו מכתב נוסף מועדת האתיקה, בצירוף מכתב נוסף שנכתב על ידי הנתבע, אשר גם בו כינה אותו "עו"ד המקיים 'פעילות כפולה', והמשיך לעלוב בו לכנותו "שותף לעבריינים בלילה".

(ראה : נספחים ו' וז' לת/1).

20. בתגובתו, השיב הוא כי מדובר בטענות חסרות בסיס, וכי המקום הראוי להעלות טענות מסוג זה הינו במסגרת הליך התנגדות לביצוע ההמחאה בלשכת ההוצאה לפועל.

21. כן, הוסיף, כי הנתבע לא הגיש נגדו תלונה למשטרת ישראל, ולא הגיש התנגדות לביצוע ההמחאה דלעיל, אלא פנה ללשכת ההוצאה לפועל ושילם את מלוא החוב נשוא התיק.

(ראה : נספח ח' לת/1).

22. ביום 3.4.09 נשלחה אליו הודעה מועד מחוז תל אביב והמרכז, אשר בה הובהר כי הוחלט לגנוז את תלונתו של הנתבע.

(ראה : נספח ט' לת/1).

23. כמו כן, התברר לו כי ביום 9.11.08 שלח הנתבע מכתב נוסף לועד מחוז תל אביב במסגרתו הטיח בו שוב האשמות חריפות ביותר, כדלקמן :

" עו"ד מזור המציא תאריך "שלא קיים" – ואז זה לא הולם את כבוד המקצוע, או שנתן יד לזיוף הצ'ק שזו עבירה אתית/פלילית "
" פעל באופן אשר מראה על חוסר תום לב/ התנהגות אתית של עו"ד שפועל בניגוד לחוק/ תקנות ונראה רע מאוד "
" נעשתה על ידו עבירה מקצועית, ובעצם הוא הופך לאחד השותפים ברווח מנוכלות ופוגע בכבוד המקצוע "

" עשה שימוש לרעה בתוארו "

**" זוהי התנהלות שאינה הולמת את כבוד המקצוע, ואני מתבייש
שאנשים כאלה מחזיקים בתארים וסמכויות לרעה במדינת ישראל "
" ההמחאה ניתנה תוך עבירת תרמית, וכי לא יכולה להיות שהעו"ד
לא שותף לידיעה הזאת, אלא אם כן הוא לא מקצועי/ לא אתי".**

(ראה : נספח י' לת/1).

24. עוד, העיד, כי בחודש מאי 2008 הגיש הוא את מועמדותו לכהונת רשם בבית המשפט השלום בתל אביב. תהליך המיון כלל, בין היתר, ראיון אישי עם נשיאת בית המשפט השלום בתל אביב דאז, השלמת טפסים מסוגים שונים, איסוף ומסירת המלצות על ידי עמיתים למקצוע ומכרים בתחום, ראיון בפני ועדה לאיתור רשמים מטעם לשכת עורכי הדין וראיון בפני הועדה לבחירת רשמים מטעם הנהלת בתי המשפט.

25. כמו כן, ביום 29.10.08 זומן הוא לראיון בפני הועדה לאיתור רשמים מטעם לשכת עורכי הדין, בה נכחו חמישה בוחנים.

26. במהלך הראיון, הבחין הוא כי על שולחן הבוחנים מונחים העתקים ממכתביו של הנתבע. אחת הבוחנות, עו"ד שושנה גלס, פנתה אליו וביקשה כי יבהיר לה כיצד הוגשה נגדו תלונה כה חריפה, אשר מכילה האשמות קשות מסוגים שונים, אשר מטילה ספק ביושרו ובהתאמתו למקצוע עריכת הדין.

27. לדבריו, ניסה הוא להבהיר לחברי הועדה כי טענותיו של הנתבע מופרכות הן, כי אינו מצוי בכל קשר עם גורמים עבריינים וכי אינו משתף פעולה עם עבריינים. לאחר מכן, נשאל שאלות נוספות אודות מכתביו של הנתבע, והבין הוא כי כלל חבריה קראו את מכתביו עוד טרם הראיון.

28. לגרסתו, במשך כל זמן הראיון במקום לספר לבוחנים אודות כישוריו, מצא עצמו מתגונן ומנסה להגן על שמו הטוב ולמסור הסברים מפורטים ומקיפים שישכנעו את חברי הועדה כי מדובר בשקרים גסים ופוגעניים.

29. ביום 27.11.08 זומן הוא לראיון נוסף בפני הועדה לבחירת רשמים מטעם הנהלת בתי המשפט. ראיון זה ארך דקות ספורות בלבד ובו נשאל שאלות לאקונויות בלבד, ונדמה היה כי חברי הועדה כבר גיבשו את דעתם ביחס אלי עוד בטרם פצה את פיו.

30. ימים ספורים לאחר מכן קיבל הוא מכתב מטעם הועדה לבחירת שופטים בה צוין כדלקמן:

" לאור החומר שעמד בפני הועדה ולאחר שראיינה אותך, החליטה הועדה לא להמליץ על מועמדותך לכהונת רשם".

(ראה: נספח י"א לת/1).

ראיות הנתבע

31. מנגד, העיד **הנתבע בתצהירו נ/1** כי בשנת 2001 רכש יחידת נופש בטיים – שרינג מחברת "אטלס", אולם לא זכה להתארח בה ולו יום אחד, והוא ואחרים שנפגעו מהעסקה ניסו לצאת ממנה אולם ללא הצלחה.

32. במהלך השנים, יצרו עימו ועם נפגעי חברת "אטלס" נוספים קשר גורמים שונים אשר ניצלו את מצוקתם והבטיחו להם למכור עבורם את יחידת הנופש תמורת כסף רב. בשנת 2004 נעתר הוא לפניית אחת החברות בשם "מיקס מרקטינג", לה שילם הוא כספים על מנת שתקפיא את היחידה ותמכור אותה עבורו.

33. אולם, לטענתו, הדבר לא נעשה וחברת "מיקס מרקטינג" נעלמה כלא היתה עם הכספים.

34. בשנת 2007 פנו הוא ורעייתו לחברה נוספת בשם "אי.איי. ניהול השקעות והפעלה בע"מ" המכונה גם "Gold & Power". על פי ההסכם ביניהם, בתמורה למספר שיקים דחויים תמכור החברה את יחידת הנופש, ולאחר מכן תשלח לו את אישור המכירה מחוץ לארץ.

(להלן: "החברה").

35. לעדותו, מסר לחברה שיקים עם הגבלת סחירות, ונציג החברה, מר ניסים קינן, צילם את השיקים וחתם עליהם אולם לא הוסיף עליהם את חותמת החברה.

(ראה: נספחים א'1 – א'3 לנ/1).

36. לאחר מספר שבועות ניסה להשיג את החברה אולם ללא הצלחה, ואף נסע למשרדי החברה וגילה כי משרדיה נטושים.

37. באותו היום, ביטל את השיקים שמסר לחברה והגיש תלונה במשטרת ישראל.

(ראה: נספח ב' לנ/1).

38. לדבריו, הבין כי קיימים מספר גופים אשר מחליפים זהויות ביניהם, להם יש נתונים על נפגעי חברת "אטלס", והם פונים אליהם בכל פעם בשם אחר ומנסים להוציא מהם כספים.

39. לאחר קרוב לשנה, התקבל אצלו מכתב מאת התובע בו דרישה לשלם לחברת "אינטר" סכום של 1,746 ₪ עבור שיק מיום 8.8.07, תאריך אשר אינו ידוע לו, ולא היה בין ארבעת התאריכים בהם מסר את השיקים לחברה.

(ראה: נספח ג' לנ/1).

40. כמו כן, פרטי הכתובת שהיו רשומים על גבי המכתב היו שונים מאלה שצוינו על גבי המעטפה.

41. בנוסף לכך, רעייתו התקשרה למספר הטלפון שצוין במכתב ושיחתה נותקה. לאור זאת, החליטו לגשת עם המכתב החשוד למפלג ההונאה במשטרת ישראל ולהוסיפו לתלונה הקיימת.

42. עוד, הוסיף, כי בדק באתר האינטרנט של לשכת עורכי הדין וראה כי מופיעים שני עורכי דין בשם "רון מזור", אולם לגבי אף אחד מהם לא צוינו פרטי הכתובת שהופיעו על גבי המעטפה או בגוף המכתב.
43. בהתאם להנחיות של מפלג ההונאה במשטרת ישראל, פנה הוא טלפונית ללשכת עורכי הדין והביע בפניהם את חששו לגבי זיוף זהותו של עורך הדין, לאור השוני בכתובות ובהתחשב בעובדה כי זהויות רבות שונו בעבר. בלשכת עורכי הדין נאמר לו כי עליו להעלות את הדברים על הכתב, וכך עשה.
44. באותו הזמן, יצר עימו קשר טלפוני אדם שהזדהה כעו"ד מזור, ובשיחה עימו מסר לו כי מקור הסכום של ההמחאה שביקש ממנו לפדות הינו עברייני ואינו חוקי, וכי הוא חושד בזהות המתקשר.
45. באותו היום, התקשרה אליו נציגה מטעם לשכת עורכי הדין אשר מסרה לו כי מלבד שני עורכי הדין העונים לשם עו"ד רון מזור, ואשר מופיעים בכתובות רחוב "נתן החכם" בעיר תל אביב, וברחוב "מנחם בגין" בעיר רמת גן, אין עורך דין נוסף בשם זה.
46. לדבריו, לאחר חילופי תכתובות בלשכת עורכי הדין, הוחלט לגנוז את התלונה.
47. עוד, הדגיש, כי מעולם לא ייחס לתובע האשמות פליליות אלא בסך הכל ניסה לברר מהו פשר השיק המבוטל שהוצא לגבייה. כמו כן, העיד, כי לא התכוון לפגוע בתובע וכי האמין בצדקתו כי מדובר בפעולות שנעשו על ידי עבריינים.
48. כאשר התבררו העובדות לאשורן, מיהר להתנצל בפני התובע על כך שהוטעה לשווא והביע את צערו על כך.

הכרעה

49. הפרסומים העומדים בבסיס התביעה דנן הינם אמירותיו של הנתבע במכתבים אותם שלח לוועדת האתיקה של לשכת עורכי הדין, מיום 20.8.08

ומיום 28.10.08 ומיום 9.11.08, בהם הלך אודות התנהלותו של התובע כעורך דין.

50. לטענת התובע, הנתבע השמיץ אותו במכתבים אלו, שם כתב, כדלקמן:

" מתחזה "

" לא מקצועי "

" מתקרא להיות עורך דין "

" שותף לעבריינים "

" העו"ד הנ"ל עוסק כאן בסחיטת כספים והונאה עם נוכלים – על גבול החוק. "

"עו"ד המקיים 'פעילות כפולה' "

" שותף לעבריינים בלילה "

" עו"ד מזור המציא תאריך "שלא קיים" – ואז זה לא הולם את כבוד

המקצוע, או שנתן יד לזיוף הצ'ק שזו עבירה אתית/פלילית "

" פעל באופן אשר מראה על חוסר תום לב/ התנהגות אתית של עו"ד "

שפועל בניגוד לחוק/ תקנות ונראה רע מאוד "

"נעשתה על ידו עבירה מקצועית, ובעצם הוא הופך לאחד השותפים

ברוח מנוכלות ופוגע בכבוד המקצוע "

" עשה שימוש לרעה בתוארו "

" זוהי התנהלות שאינה הולמת את כבוד המקצוע, ואני מתבייש

שאנשים כאלה מחזיקים בתארים וסמכויות לרעה במדינת ישראל "

" ההמחאה ניתנה תוך עבירת תרמית, וכי לא יכולה להיות שהעו"ד

לא שותף לידיעה הזאת, אלא אם כן הוא לא מקצועי/ לא אתי. "

(ראה: נספחים ד', ז' וי' לת/1).

51. סעיף 1 לחוק איסור לשון, התשכ"ה - 1965 קובע לשון הרע מהי, כדלקמן:

"1. לשון הרע מהי ?

לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה,

לבז או ללעג מצדם.

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים

לו.

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה

אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו.

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, מינו או

נטייתו המינית."

(להלן: "החוק").

52. לטעמי, האמירות המצויינות במכתבים אכן מבזות את התובע, משפילות אותו ופוגעות במשלח ידו, הן מבחינה מקצועית, כעורך דין, והן מבחינה אישית, באשר מציגות הן אותו כנוכל וכ"עבריין", וכן כאדם ערמומי ומושחת המשתף פעולה עם גורמים עבריינים.

53. סבורתני, כי דברי הנתבע במכתביו מהווים לשון הרע כלפי התובע, שיש בהם כדי להשפילו בעיני הבריות בכלל ובפני עמיתיו למקצוע בפרט, לרבות בפני חברי הועדה לאיתור רשמים מטעם לשכת עורכי הדין וחברי הועדה מטעם הנהלת בתי המשפט, בין ברמה אישית ובין ברמה מקצועית, שכן פוגעות הן במשלח ידו וביושרו כעורך דין.

54. נראה הוא, כי האדם הסביר אשר קורא מילים אלה, יסיק כי התובע הינו אדם בלתי מקצועי, רמאי, אשר משתף פעולה עם עבריינים.

55. הלכה היא כי המבחן המדריך את בתי המשפט בקבעו אם בתוכן הדברים יש משום הוצאת לשון הרע אינו מבחן סובייקטיבי, המבוסס על תחושותיו והרהורי לבו של התובע, אלא המדובר במבחן אובייקטיבי. מבחן זה מבוסס על בדיקת משמעות הביטוי בעיני "האדם הסביר", תוך בחינת מכלול הדברים, ללא ניתוק ביטוי או משפט מהקשרו, ותוך עמידה על ההקשר הכולל במסגרתו נאמרו הדברים הנטענים להיות לשון הרע.

(ראה : ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2), 607, 617).

56. כן נקבע בע"א 4534/02 רשת שוקן נ' הרציקוביץ, פ"ד נ"ח (3) 558, בעמ' 568, כדלקמן :

"בשלב הראשון יש לשלוף מתוך הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמות המידה המקובלות על האדם הסביר, כלומר יש לפרש את הביטוי באופן אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת... בשלב השני, יש לברר בהתאם לתכלית החוב ולאיוונים חוקתיים, האם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיף 1 ו- 2 לחוק."

עוד אפנה לספרו של אורי שנהר, "דיני לשון הרע", נבו הוצאה לאור בע"מ, תשנ"ז - 1997, בעמ' 110 :

"כאמור, לפרסום הפוגע יינתן המובן שייחוס לו על ידי "האדם הסביר". עקרון זה מעורר את השאלה, האם "האדם הסביר" הוא האדם הממוצע מתוך כלל הציבור, או שמא יש מקרים שבהם "האדם הסביר" ישקף ציבור מצומצם יותר. הכלל שנפסק לעניין פרשנות הפרסום הוא, שהפרסום יפורש על פי המשמעות המקובלת בציבור כולו ועל פי הבנתו של "האדם ברוחב" או "האדם הרגיל", ש"איננו המשכיל ביותר או האיש הירוד ביותר מבחינת התפתחותו".

57. מהאמור לעיל, עולה כי דבריו של הנתבע מהווים דברי לשון הרע כנגד התובע, וכעת נותר לבחון האם עומדת לנתבע הגנה כלשהי.

הגנת "תלונה לממונה"

58. לטענת הנתבע, דבריו חוסים תחת ההגנה הגלומה בסעיף 15 (8) לחוק בדבר "הגנת תם לב" באשר הפרסום היה בהגשת תלונה לממונה על הנפגע מכח דין ונעשתה בתום לב.

59. להלן לשון סעיף 15 (8) לחוק כדלקמן :

15. " במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו:

...

(8) הפרסום היה בהגשת תלונה על הנפגע בענין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בענין המשמש נושא התלונה; ואולם אין בהוראה זו כדי להקנות הגנה על פרסום אחר של התלונה, של דבר הגשתה או של תכנה."

60. משמע, על המפרסם לעמוד בחובת ההוכחה הכפולה של הצבעה על הפניית התלונה לגורם רשמי המברר אותה ועל קיומו של תום לב במשלוח הפרסום.

61. נראה הוא כי תלונת הנתבע הוגשה ללשכת עורכי הדין, אשר הינה הרשות המוסמכת לקבל תלונות ולחקור התנהלותם של עורכי דין.

62. לעניין זה נקבע בע"א (י-ם) 11282/07 מאיר בן דב נ' אילת מזר, [פורסם בנבו], כדלקמן:

"על-פי סעיף 15(8) לחוק עומדת לנתבע הגנה טובה אם הפרסום היה "בהגשת תלונה על הנפגע בעניין שבו האדם שאליו הוגשה התלונה ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה, או תלונה שהוגשה לרשות המוסמכת לקבל תלונות על הנפגע או לחקור בעניין המשמש נושא התלונה..." , ובלבד שעשה את הפרסום בתום לב.

במסגרת הגנה זו ביקש המחוקק לאזן בין השמירה על-שמו הטוב של אדם לבין האינטרס הציבורי שבקבלת מידע על עבירות ומעשים פסולים, לצורך בדיקת המידע, מבלי להעמיד את המתלוננים בסיכון של תביעה בגין לשון הרע. לשם כך נקבע כי גם אם מסתבר כי אמונת

המתלונן מוטעית, ראוי כי האינטרס הפרטי ייסוג בפני האינטרס הציבורי...

מלשון הסעיף עולה, אם כן, כי על מנת להסתופף בצילה של ההגנה, על המפרסם לעבור שתי משוכות: האחת, היות הפרסום משום תלונה למי מהגורמים המנויים בסעיף. השניה, קיומו של תום לב בפרסום.

באשר להגנה שעניינה תלונה לממונה - לתום הלב הנדרש במסגרת הגנה זו, קיימים מאפיינים ייחודיים. ככלל, לצורך התקיימות יסוד זה נדרש שהמתלונן יאמין באמונה כנה בנכונות התלונה, ובמקרה כזה אין צורך בנקיטת אמצעים לפני הגשת התלונה כדי לבחון את אמיתותה, וזאת מתוך הנחה כי הרשות המוסמכת היא שתבדוק את נכונות התלונה ... עוד נקבע, כי במידה וקיימת אמונה סובייקטיבית כאמור, קיומו של זדון מצדו של המפרסם, או כוונה לפגוע בנשוא התלונה, אינם שוללים מיניה וביה את תחולתה של ההגנה... כמו כן אין בעובדה שתלונה הובעה כעובדה ולא כדעה כדי לשלול ממנה את מעמדה ככזו (שנהר, בעמ' 281).

ההצדקה להגנה לפי סעיף 15(8) לחוק נעוצה באינטרס הציבורי כי הרשויות המוסמכות יקבלו מידע בנושאים שעליהם הן מופקדות. אף שללא חקירה ובדיקה מעמיקות יכול שמידע כזה יהיה שגוי ויגרום נזק לנפגע, הנחת החוק היא כי הרשות או הממונה על הנפגע יבדקו את המידע בטרם ינקטו צעדים על פיו. לפיכך משמשים הרשות או הממונה ליצירת מעין נתק בקשר הסיבתי שבין הגשת התלונה לבין הנזק שהיא עלולה לגרום.

נוכח האינטרס הציבורי בהגשת תלונות נקבע כי גם תלונה שהגיש לקוח ללשכת עורכי הדין נגד פרקליטו נכנסת בגדר סעיף 15(8) לחוק, וכי תום לבו של המפרסם נבחן בכך אם הוא עצמו האמין בנכונות

הפרסום אף אם בדיעבד יתברר שלגופו של עניין התלונה לא היתה נכונה."

כן נקבע בת"א 7165/84 פישמן נ' בר און, פ"מ תשמ"ז (ג) 120, 124-125 (1986), כדלקמן:

"מקובלת עלי הטענה, כי פנייתו של לקוח בתום לב בתלונה על רקליטו ללשכת עוה"ד נכנסת בגדר סעיף 15(8) הנ"ל, שכן הלשכה ממונה עפ"י חוק לטפל בתלונות נגד עו"ד שהתנהגותו אינה עולה בקנה אחד עם חובתו לפי כללי האתיקה המקצועית. הדברים אמורים כאשר הפניה נעשית בתום לב, אף אם יתברר בדיעבד שלגופו של ענין לא היתה נכונה, תום לבו של המפרסם את לשון הרע נבחן בכך אם הוא עצמו האמין בכנות בנכונות הפרסום. הלשכה היא הרשות המוסמכת לקבלת תלונות על עו"ד ולחקור בענין המשמש נושא התלונה וכפי שתלונה למשטרה על מעשה פלילי נופלת במסגרת ההגנה שבסעיף הנ"ל, כך גם תלונה ללשכת עוה"ד, על התנהגותו של עו"ד, ובלבד שהיא נעשתה בתום לב."

כן ראה ספרו של המלומד אורי שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז), בפרק 20, כדלקמן:

"סעיף 15(8) מעניק הגנה מותנית למפרסם שהגיש תלונה על הנפגע. ההגנה חלה בשני מקרים, המאופיינים על פי זהות מקבל התלונה ועל פי תוכן התלונה. במקרה הראשון ההגנה תחול כאשר התלונה הוגשה לאדם ה"ממונה על הנפגע, מכוח דין או חוזה". התלונה תהיה מוגנת רק אם תוכנה נוגע לעניין שבו קיימים יחסי ממונה-כפוף בין מקבל התלונה לבין הנפגע. המקרה השני שבו תחול ההגנה הוא כאשר התלונה הוגשה לרשות מוסמכת. גם במקרה זה תוכן התלונה חייב להיות בנושא שבו הרשות המוסמכת אמורה לקבל תלונות על הנפגע או בנושא שבו היא מוסמכת לחקור."

ובהמשך נקבע:

"יש לציין, כי רשות מוסמכת איננה רק המשטרה. כך נקבע, כי לשכת עורכי הדין היא הרשות המוסמכת לקבלת תלונות על עו"ד ולחקור בעניין המשמש נושא התלונה" וכי הגשת תלונה ללשכה תהיה מוגנת אם הוגשה בתום לב."

63. בעניינו, סבורתני, כי התלונה חוסה תחת הגנת סעיף 15(8) לחוק, שכן הוגשה היא לאחד הגורמים המנויים בסעיף, וכן מאחר שלא מצאתי יסוד משכנע של ממש לסבור כי התלונה הוגשה בהעדר תום לב.

64. התרשמתי, כי הנתבע האמין בצדקתו ובנכונות התלונה וסבר בתום לב כי מדובר בעורך דין שהינו מתחזה וכי הינו שותף למעשי נוכלות אשר ננקטו נגדו. כמו כן, הנתבע הגיש תלונה למפלג ההונאה בדבר מעשי הרמייה, וכן בדק ובחן מספר פעמים בטרם הגשת התלונה ללשכת עורכי הדין את אמיתותה.

65. ועוד, התלונה לא נשלחה לגורם נוסף למעט לשכת עורכי הדין, ובכך אין לומר כי נעשה "פרסום" במובנו שבסעיף 2 לחוק על פיו פרסום משמעו כי לשון הרע היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע.

66. כאמור, הגשת התלונה ללשכת עורכי הדין יועדה רק לעיונה ולטיפול של זו, ובכך ניטלה הכוונה לפרסם לשון הרע ולהפיצה לגורמים זולת הנפגע.

67. העובדה כי התלונה הגיעה לוועדה לבחינת רשמים אינה מעלה ואינה מורידה שכן גם באם לא היתה התלונה מוגשת ייתכן שהתובע לא היה מתקבל לכהונת רשם מסיבות אלו או אחרות. סבורתני, כי ההחלטה באם לקבל או לא את התובע לתפקיד שיפוטי מצויה בשיקול דעתה של הוועדה לאיתור רשמים, ואינה נוגעת כלל לנתבע.

68. מכל האמור לעיל, עולה כי עומדת לנתבע הגנת סעיף 15(8) לחוק בדבר פנייה לרשות מוסמכת לדון בתלונה מסוג זה.

69. עוד, אציין, כי התרשמתי כי הנתבע פעל בתום לב, וכי התנהגותו לא חרגה מתחום הסביר באותן נסיבות. הפנייה ללשכת עורכי הדין הינה הפעולה הטבעית והסבירה ביותר בה יכול הנתבע היה לנקוט, שכן האמין באמיתותה, אף שלשונה קשה ובוטה.
70. התרשמתי, כי הנתבע אכן נפל קורבן למעשי נוכלות מספר שנים קודם לכן וכי אותה המחאה בגינה יצא מכתב ההתראה על ידי התובע ניתנה לנוכלים שקיבלו את ההמחאות מאת הנתבע. הנתבע האמין כי התובע מתחזה לעורך דין וכי הינו חלק ממסע הנוכלות אליו נקלע.
71. עוד, אציין, כי התובע לא התקבל לכהונת רשם, ועם כל הצער שבדבר, לא מצאתי פסול במעשי הנתבע, וכאשר נודעו לנתבע העובדות הנכונות, מיהר והתנצל בפני התובע.
72. מכל האמור עולה כי דין התביעה להידחות.
73. התובע ישא בהוצאות הנתבע בסך של 5,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום 5 דצמבר 2011, בהעדר הצדדים.